

sanud, kui Jummal isse ei olnuks sedda
 keelnuud. Kõl temmal ka olli pissut halle
 meel selle pärrast, siiski ei ta tallitsend om-
 ma wiibha-himmo, ja keigeennamiste wiib-
 kas temma ilka omma naabre, Lambi
 Hinko, ja temna perre, mis läbbi
 temma siis wiimaks ka hopis hukka läks.
 Sest, waatke, übbel päwal jätus Hin-
 riko kuaastane poeg ülle aia temna kap-
 staaeda joosma, ja seal temna kastege
 mängima. Ei sedda temna tigge südda
 sallind, waid kobbhe wõttis lapse hauku-
 des kobbutada, sõimada ja ärraaiada —
 laps josis ionega eest ärra, agga joostes
 wiinas Tõnno weel hiemaste, aia teiwa
 lapse pihte. Laps kukkus mahha — rist-
 lu olli poleks — ja ebimatussest ja kobbu-
 misest oli ta kobbhe keleto, ja surri teisel
 päwal wannematte sureks kurbdusseks
 ärra.

ärra. Nenda läks ta omma äkklisese
 meel- omma wiibapiddamisse, ja omma
 tiggedusse läbbi übbe iimastita armsa
 lapse tapma, iima et sedda eina arwas,
 ja piddi nüüd kobbtonnist nisse läbbi mõrt-
 sula palka sama. Surma nuhtlust mõis-
 te i temmale, ja kui ta sedda firriko-
 sambas olli kañmud, widi tedda ärra seina,
 kus teised mõrtsukad ja wargad kangeste
 wangis petakse ja tõle suunitakse, seui
 naad surewad.

Kellel ei tulle hirm ja wärrin peäle
 sedda luggedes? Kes ei peaks sest õppetust
 wõtma, ka wiibha wastopeina, ja
 sedda riu- ja taplusse- ja tiggedusse-
 himmo aegsaste süddamest kustutada?
 Ke- temmale maad ainaab, kes tedda ei
 tallitse, se lähjäs eunam kurga ja patto
 teg-